

Cha

Thục Uyên

Viết cho tháng Tư buồn.

Trích đoạn trong tập hồi ký " Khi Người Tù Trở Về"

Chiều hôm ấy trong giờ làm việc thì tôi nhận được cuộc phôn của gia đình. Biết có việc quan trọng vì cú phôn bất thường, chị tôi báo cha bị đột quỵ và đã đưa đi nhà thương. Tôi thật bàng hoàng và trả lời chị bằng giọng thảng thốt khiến các bạn làm chung cũng phải lo lắng..

Vội vàng vào bệnh viện, lúc này cha đang nằm trong phòng cấp cứu. Cha lên cơn co giật trở lại, nhiều lần và có chiều hướng trầm trọng hơn. Lần đầu tiên trong cuộc đời tôi mới chứng kiến người bị co giật, mà người đó là cha mình. Cha nằm nghiêng, tứ chi co quắp, mắt dại đi, miệng méo xệch, nước dãi trào ra, tay phải và chân phải co giật liên tục, miệng phát ra những âm thanh như những tiếng hú..

Thật là khủng khiếp!

Tôi đứng ngây ra như tượng mà chẳng biết phải làm gì..

Thương cha!

Sau nhiều ngày vật vã trong bệnh viện, với sự cố gắng của các bác sĩ, qua nhiều lần xét nghiệm, thay đổi nhiều phương pháp trị liệu, cuối cùng họ đã điều trị được cho cha. Do là tháng trước ông té, cục máu đông thành hình trong đầu gây tổn thương não, và hậu quả để lại là chứng co giật (seizure)

Cha được xuất viện về nhà suy yếu hẳn, nói năng lắp bắp, chân tay run rẩy. Sau đó là rất nhiều lần đi lại bác sĩ, nhà thương để tái khám. Rất vất vả cho ông và cho cả con cái. Sức khỏe cha xuống dốc và tâm trí đã hết minh mẫn, nhớ quên quên vì uống thuốc quá nhiều. Tuy vậy cái bản năng ham sống tự nhiên của con người cha vẫn còn mãnh liệt. Thời gian đó, mỗi lần đưa cha đi bác sĩ cha háng hái lắm! Ngồi đợi ở phòng khám, khi được gọi tên, cha đứng bật dậy, lụm chụm chống gậy, ông cố gắng đi thật nhanh như sợ rằng người ta sẽ đổi ý, sợ rằng họ sẽ không cho cha khám nữa.

Thương gì đâu!

Tiếng gậy chập choạng vang vang gõ xuống nền nhà. Nhìn cái lưng khòm khòm cha đi hấp tấp, lòng tôi nhói lên một niềm thương vô hạn. Khi ông còn là một người lính, người chỉ huy hiên ngang thì ta chỉ có sự kính trọng, ngưỡng mộ. Nhưng khi già yếu bệnh hoạn, cần sự nương tựa như một bé thơ, lúc đó mới thật là thương xót. Tình cha con thiêng liêng đôi lúc tưởng như mơ hồ nhưng không, cơn sóng thương yêu trào lên quặn thắt trong tôi đã biết bao lần! Nhưng chỉ được một thời gian ngắn, sự háng hái ấy đã kết thúc, lúc sau này cha thật mệt mỏi hết ý chí phấn đấu, không muốn đi đâu cả, và không còn tha thiết gì nữa..

Cha con tôi có không biết bao nhiêu kỷ niệm, bao lần ra vào bệnh viện với nhau. Tôi ghi nhớ từng hình ảnh lúc ông lụm cụm bước lên xe xuống xe, vào thang máy, ngồi chờ thử máu, chụp X ray, và có những lúc ông dường như quá mệt mỏi kiệt sức vì chờ đợi..

Tôi biết rõ sau này cha không còn nữa, những giây phút khắc ghi này của ông tôi sẽ thương nhớ mãi mãi. Nhớ lại lúc tôi mới tám chín tuổi có lần cha bị đau lưng rất trầm trọng. Cha phải ở nhà mất mấy tháng để điều trị. Mỗi ngày có một người thầy thuốc tới nắn lưng cho cha, mỗi lần như vậy rất đau đớn, cha nhăn mặt và kêu rên. Tôi đứng quan sát rồi chạy vào phòng khóc, tôi vốn lúc nhỏ rất mít ướt!

Một hôm trong xóm tôi có chiếc xe nhà binh chở quan tài của một người lính tử trận, là cha của một bạn cùng lớp, tôi thấy mẹ của bạn tóc xoắn ra, quần quai khóc lóc bên quan tài thật thảm thiết. Tối hôm đó nằm ngủ tôi nhớ như in, tôi khóc dữ lắm, nước mắt ướt cả gối. Tôi tưởng tượng ra cha tôi chết, tôi sẽ mồ côi, mẹ con tôi sẽ rất khổ. Mới tám chín tuổi đầu đã biết nghĩ ngợi lung tung, tôi đã biết buồn như người lớn! Nhưng tạ ơn Trời Phật, qua bao thăng trầm bất trắc, cha tôi nay đã bước vào tuổi đại thọ. Chín mươi sáu tuổi ta, cha vẫn còn tương đối khỏe mạnh, tự ăn uống đi lại được. Cha đã phục hồi sau cơn bạo bệnh.

Với cái tuổi này cha như ngọn đèn trước gió, xin ngọn gió mùa nào đó chỉ nhẹ thổi qua, cho ngọn đèn lắt lay này gia hạn thêm chút ít thời gian nữa!

Người đã sống còn qua cơn trầm tích của thế kỷ. Người đã ngạo nghễ bước qua bao nhiêu thời khắc chuyển giao lịch sử!

Chứng kiến triều vua cuối cùng thoái vị.

Chia đôi đất nước.

Sự sụp đổ của miền Nam.

Kiếp nạn của một kẻ chiến bại, tù thân niên 13 năm.

Và cuối cùng là cuộc lưu vong tê tái.

Còn điều gì nữa mà ông không trải qua!

Cái bóng lịch sử đè nặng và ám ảnh thân phận người. Những vết tích chiến tranh liêu có nhức nhối trong thân thể ông từng phút giây?

Trong cơn mộng mị thêm thiếp, ông như bước qua một cảnh giới khác, mơ hồ gặp lại đồng đội mình, những người đã khuất, tay bắt mặt mừng nói cười rôm rả. Đó là những lúc ông nói cười thì thầm một mình trong bóng đêm với những giấc mơ... Ông rất nhớ đồng đội cũ, những chiến hữu của mình, đó là điều chắc chắn! Ông thường xuyên gửi tiền về quê nhà giúp những người bạn thương phế binh. Có lần ông tâm sự, cha thương những anh em thương phế binh nghèo khổ còn ở VN, cha mang ơn họ! Ông nói mà mắt ông rơm rớm, chắc là một cơn xúc động nào đó đang trào dâng, giọt nước mắt huynh đệ chưa hình thành nhưng đang chuyển động âm thầm...

Người đàn ông chín mươi sáu tuổi đang nghĩ gì, nhớ gì khi ông ngồi hàng giờ trầm mặc với lũ chim hót huyền thuyên trong vườn, với đám cỏ non xanh rờn trước nhà trong những ngày tháng còn lại của cuộc đời? Vết lằn trầm của thân phận cứ lặn hoài lặn mãi, trôi trượt đi cùng với những phiêu pha, những ký ức đã quá vờ vàng. Mắt ông đăm đăm nhìn ra hiên, ngoài kia nắng đã lên xôn xao, nhưng tâm hồn ông thì u hoài, tịch lặng. Trí nhớ đã mịt mờ, có lẽ giờ đây ông đã quên đi cuộc biến thiên của thời cuộc, quên đi trận gió kinh thiên ngày ấy đã thổi tốc gia đình ông, cuốn ông văng xa tới một mảnh lục địa thật xa lạ. Không gian nơi này tĩnh lặng quá, ngày tháng cứ lặng lẽ trôi, không biết ông còn nhớ mình từng có một quê nhà, nơi chốn xa lắc đó ông đã từng có một đời sống..

"Rồi một ngày kia khăn gói đi xa, tưởng rằng được quên thương nhớ nơi quê nhà, lòng thật bình yên mà sao buồn quá, giật mình nhìn ra ở phố xa lạ" - (tcs)

Đôi mắt mờ đục luôn nhìn vào một cõi thăm thẳm nào đó, chiếc thuyền viễn xứ đã đưa ông ra khơi, vượt trùng dương vời vợi, vượt thoát những cơn gió mùa lũ, vượt qua những con sóng bất biến, chiếc thuyền lênh đênh đi về phía chân trời cũ, nơi ấy lao xao rợp bóng dứa xanh, rợp bóng mát thùy dương.

Con thuyền viễn mơ đó nhấp nhô trôi bập bênh, bập bênh mãi đến vô tận và chẳng bao giờ neo bến..

Thục Uyên.